

Mračni trenutki.

(Piše *Jožef Volc.*)

III.

Kakó se je pisala, res več ne vem; to se pa še spominjam, da ji je bilo Ivanka ime. Takó smo jo vsi klicali. Drobna, bledolična stvarca, živega očesa, kot mravlja pridna in nedolžna kot angeljček božji. Kdo bi tacega otroka ne imel rad? Ivanka je bila ljubljena vse šole. Njene ljubljenske so bile pa sv. zgodbe.

Ne vem, kako bi rekel: ali je je bilo samo življenje takrat, ko sem pričel z novo zgodbo; ali bi dejal, da je bila vsa mrtva nanje? Menda bo oboje prav. Ne veste, kakó ji je sijalo oko, usteca na pol odprta, roke nepremično na klopi, kot izklesana, kot zamaknjena v raj detinske sreče — živ angeljček božji...

Jeziček pa, jeziček! Toda nikarte misliti, da ga je Ivanka rabila o nepravem času. Nisem je videl, da bi bila mej poukom sploh kdaj le šepetnila; a kadar je bilo treba ponoviti zgodbo, ondaj pa, ondaj. Jej, kako je šlo! Ste li že videli vrelec, ki v prvi vigredi, ko se sneg taja, nevzdržema žubori v dolino? No, vidite, takó enako je gostolel Ivankin jeziček pripovedovaje sv. zgodbo. Še pamet je včasih zaostala, še pamet...

„Adam in Eva sta imela več otrok. Najstarejša sta bila — fantina“, je nekoč brzela. Ribnikarjev pastir se je nekaj muzal doli ob peči, kjer je ponajveč stal za kazen. Drugim je bilo vsem prav. Ivanka je pa hitela naprej do ondi: „in se je potikal okoli kot divja zver in ni našel nikjer več miru in pokoja.“

Drugič je gostolela zgodbo o egiptovskem Jožefu.

„Ker je bil Jožef hudo priden, so mu oče dali narediti novo čikljo“, trdila je v pristno gorenjskem narečju. Sedaj se pa ni muzal samo Ribnikarjev pastir, ampak še marsikdo drugi. Bore malo je to Ivanko motilo.

Pri Putifarju je bila pa že večji zapreka.

„Putifarjeva žena je hotela Jožefa v breg zapeljati, pa Jožef...“ vršelo je naprej.

„Ivanka ne v breg — v greh“, jo prekinem.

Nevrjetno me je pogledala. Za trenotek je nastala tišina.

„Kam je hotela žena Jožefa zapeljati?“

„Žena je hotela Jožefa v breg zapeljati“, je zatrdila s povdarkom.

Iznova sem moral odgovor popraviti. Skoro malo zamere je bilo, pa ni šlo drugače. Počasi, premišljeva je vendar priznala.

„Putifarjeva žena je hotela Jožefa v greh zapeljati“. Pri tem me je pa pogledala tako dvomeče, kot da je prepričana, da se jaz motim in ne ona.

Ljuba nedolžnost, da bi nikdar ne zvedela, kaj je greh!

V adventu tistega šolskega leta smo imeli sv. misijon. No, za Ivanko ni bil potreben, za druge odrasle pa več ali manj. Pa tudi za Ivanko ni bil brez utisa. Kar napotje ji je delal nekoč. Čujte!

„Bil je takrat starček v Jeruzalemu, ki mu je bilo ime — ime . . .“ Ivanki je naposled tudi jedenkrat samo ob sebi zastalo pripovedovanje. Uj, kako ji je kri šinila v lice

„Ime — ime . . .“ Nestrpno je stiskala ustnici, gubančila čelo, kot da se hoče siloma spomniti pozabljenega imena. Dva, tri hipe mine in zopet naskoči zapreko:

„Živel je starček v Jeruzalemu, ki mu je bilo ime — sv. misijon“.

Ribnikarjev pastir se je glasno zakrohotal. Stal je zopet pri peči.

Ivanki je šlo skoro na jok. Potolažil sem jo. Vendar je šla tisto popoldne nekam poparjena iz šole. Še skozi okno sem opazil, kako je samši hiteča tovarišicam naprej vedno še zgibala z ustnicami. Bržčas je ponavljala: Simeon, Simeon . . .

I, vsakemu se lahko kaj nakreti, pa je. Ali ni res?

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černej.)

16. Pri vstajenju.

Novo obleko sem imel, svitle črevljice in za klobukom pisano pero. Tako sem korakal, prav za prav skakal ob materini strani — k vstajenju.

Bil sem vesel in srečen. — Mati so mi bili tiste dni pripovedovali, kako je trpel za nas ubogi naš Odrešenik. In stiskalo mi je takrat srce, da sem komaj dihal. Tem bolj me je navdajala sedaj radost, ko se je bližalo vstajenje: spomin zmage Zveličarjeve.

Namesto dolgočasne drdre, so se zopet oglasili iz zvonika zvonovi, oj tako lepo in veličastno, kakor da so se v tridnevnem počitku nasrkali novih močij, novega življenja!

Prišla sva z materjo do cerkve. Pred vratmi so mi vzeli klobuk z glave in mi ga dali v roko. Bóg vé, kaj me je zmotilo, da sem ga — pokrižavši se z blagoslovljeno vodo — potisnil zopet na glavo. Tako sem prišel skoraj do sredine cerkve. Čudno se mi je zdelo, da so me vsi ljudje tako gledali. Sedaj so še-le zapazili, da sem pokrit. Hitro so me odkrili in — primerno pokarali. Bilo me je tako sram, da nisem vedel, kam bi se bil dejal. No, kmalu sva bila z materjo skrita v gnječi ljudij, ki so se klečé pomikali proti Božjemu grobu.

Ker so bili mati obdržali moj klobuk, sem jim mignil, da bi mi ga dali. Blizu mene je namreč stal drug fantič, ki je držal sam svoj klobuček, zato sem še jaz želel svojega. Mati me niso hoteli umeti, a ko sem jim obljubil, da se ne bom več pokrili, so mi izročili zopet pokrivalo.